

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: A S., nar. X , státní příslušnost Maroko,
právně zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem, Dědinova
2011/19, 148 00 Praha 4, pobočka pro doručování V Tůních 11,
120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, IČ 72051612, OCP,
oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, sídlem K. H. Máchy
1266, 356 01 Sokolov

v řízení o žalobě ze dne 26. 12. 2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2021, č. j.
KRPK-92276-24/ČJ-2021-190022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4. 12. 2021, č. j. KRPK-92276-24/ČJ-2021-190022, žalovaný rozhodl o zajištění žalovaného podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a zároveň byla dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba trvání

zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 3. 12. 2021. Důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí byly následující skutečnosti: žalobce opustil v září 2021 Maroko, zemi svého původu, s úmyslem dostat se do Itálie. V Turecku předal svůj cestovní doklad převaděči, který ho zničil, tak aby žalobce mohl skrývat svoji totožnost. Následně si v Řecku zakoupil padělek řeckého průkazu žadatele o mezinárodní ochranu vystavený na jinou osobu státní příslušnosti Alžírsko. Poté cestoval do Albánie, Kosova a Srbska, přičemž státní hranice překračoval vždy pěšky, mimo hraniční přechod a bez cestovního dokladu. V Srbsku vystupoval pod další smyšlenou totožností se státní příslušností Maroko. Následně nepovoleně překročil hranici Maďarska, opět mimo hraniční přechod, bez cestovního dokladu, víza a platného oprávnění k pobytu, přičemž při překročení hranice byl nucen překonat hraniční plot. Za cestu z Turecka do Srbska zaplatil převaděči 4 500 EUR, v Maďarsku převaděči zaplatil 3 800 EUR za cestu do Rakouska. Na území České republiky vstoupil dne 3. 12. 2021 z území Slovenska jako člen větší skupiny ilegálních migrantů přepravovaných v osobním motorovém vozidle a téhož dne byl zajištěn cizineckou policií. Následně bylo na základě informací a podkladů získaných zejména výsledkem žalobce zjištěno, že v současné době nemá stálé bydliště na území ČR, nemá zajištěnou adresu pobytu, disponuje finanční hotovostí ve výši 35 EUR, přičemž není schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu na území a k vycestování z území členských států EU. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl ani nedoložil, že je oprávněn pobývat na konkrétní adrese, již by mohl policii nahlásit, a na které by se mohl zdržovat v souvislosti s § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Neuvedl ani nedoložil, že by byl schopen složit dostatečnou finanční záruku podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Cílem jeho cesty nebyla ČR, nýbrž Itálie, kde chce žít. S ohledem na uvedené dospěl žalovaný k závěru o existenci nebezpečí, že žalobce z území členských států EU nevycestuje a bude mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný dospěl k závěru, že použití zvláštních opatření by nebyla účinná a tudíž dostačující, neboť žalobce není schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu na území a k vycestování z území členských států EU, na území ČR nemá stálé bydliště, pobývá zde neoprávněně a opakovaně porušuje právní předpisy. Žalovaný dále dospěl k závěru, že ani v případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území členských států EU žalobce nevycestuje a bude mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. K závěru žalovaného o důvodech pro zajištění žalobce přispěl i celkový způsob jeho dosavadního jednání a jeho přístup k dodržování českého právního řádu, když žalobce dal najevo, že nehodlá respektovat právní předpisy upravující pobyt občanů třetích zemí na území EU a nelze proto předpokládat, že by žalobce respektoval povinnosti uložené zvláštním opatřením. Žalovaný zdůraznil zájem společnosti na ochraně suverenity a nedotknutelnosti území ČR na zachování veřejného pořádku a zájem na tom, aby nebyly porušovány zájmy chráněné zákony a rozhodnutí státních orgánů byla respektována, nebyla mařena a jejich výkon probíhal hladce. Žalovaný zvážil, zda je vyhoštění žalobce do Maroka reálně možné a dospěl k závěru, že ano. Stanovil dobu zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody při zohlednění předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, toho, že bude třeba komunikovat se zastupitelským úřadem Maroka a bude třeba poskytnutí právní pomoci ze strany této země a bude třeba zabezpečit cestovní doklad a přepravu do země původu.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce k otázce uložení zvláštních opatření konstatoval, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by nebyla účinná, neboť žalobce na území ČR vyhledal a uhradil právní služby advokáta a má dostatek finančních prostředků k uspokojení základních potřeb, prostředků na zajištění pobytu na území, prostředků k vycestování včetně prostředků k obstarání náhradního cestovního dokladu za účelem vycestování. Je finančně zajištěn prostřednictvím svých přátel žijících na území EU. V případě propuštění bude kontaktní na adrese svého advokáta a po propuštění ze zajištění ihned sdělí novou adresu. Je schopen se pravidelně osobně dostavovat ve stanovené lhůtě k policejnímu orgánu a složit přiměřenou finanční záruku ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním. Dle žalobce se žalovaný v té souvislosti dostatečně nezabýval finančními poměry žalobce a vycházel pouze ze zjištění, jakou finanční částku měl žalobce při zadržení při sobě.
3. Dále žalobce uvedl, že je zcela nedostačující zdůvodnění napadeného rozhodnutí a nijak neodůvodňuje postup žalovaného. Dopustil se sice protiprávního jednání, ale toto není důvodem pro jeho zajištění, neboť není jasné, na základě jakých skutečností má žalovaný pochybnosti, že by žalobce neplnil povinnost oznámit žalovanému adresu místa pobytu, povinnost zdržovat se tam a každou změnu oznámit následující pracovní den a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat, když žalobce je kontaktní na uvedené adrese a má zájem se žalovaným spolupracovat.
4. Žalobce nabídl složení finanční záruky a požádal žalovaného o sdělení, jaká částka by mohla být dostatečná.
5. Žalobce dále uvedl, že má za to, že žalovaný překročil při aplikaci § 124 zákona o pobytu cizinců meze správního uvážení, neboť bylo-li by zákonné ustanovení aplikováno vždy tímto způsobem, mohl by být zajištěn každý cizinec, jemuž bude či bylo uloženo správní vyhoštění, což zřejmě intencí zákonodárce nebylo a v té souvislosti odkázal na rozsudek NSS č. j. 4 Azs 234/2005-59 ze dne 25. 4. 2006. Napadené rozhodnutí je proto nepřiměřeným zásahem do jeho práv, soukromého i rodinného života, jímž je omezena svoboda jeho pohybu.
6. Žalobce dále namítl, že žalovaný řádně nezjistil a nevzal v úvahu reálné finanční možnosti žalobce, který vstoupil na území ČR dobrovolně a je proto nelogické, aby zde nesetřval do doby vycestování, neboť v době, kdy byl žalobce zadržen, se bál a své tvrzení týkající se cesty do Itálie nemyslel vážně. Rozhodnutí žalovaného se jeví jako spekulativní konstrukt nemající oporu v důkazech, přičemž žalovaný řádně nepřezkoumal důvody pro zajištění žalobce, jež nebyly a nejsou dány. Tím žalovaný porušil článek 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článek 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, neboť žalovaný svým rozhodnutím nepřiměřeně zasáhl do soukromého a rodinného života žalobce.
7. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Ve vyjádření k žalobě dne 1. 1. 2022 žalovaný projevil svůj nesouhlas s žalobou. Uvedl, že žalobce byl zajištěn jako člen skupiny 12 ilegálních migrantů, kteří se přepravovali v osobním motorovém vozidle, jež muselo být hlídkou cizinecké policie zastaveno po předchozím pronásledování policií za využití donucovacích prostředků zahrazení cesty vozidlem a hrozby namířenou střelnou zbraní. S ohledem na další okolnosti (uvedené ve výše citovaném rozhodnutí) dospěl žalovaný k závěru, že by mírnější donucovací opatření než zajištění za účelem správního vyhoštění nebyla účinná.
9. K návrhu žalobce na uložení tzv. finanční záruky a žádosti o sdělení částky, jež by mohla být dostatečná, žalobce uvedl, že výše finanční záruky se stanovuje ve výši odpovídající předpokládaným nákladům spojeným se správním vyhoštěním. Předpokládanými náklady spojenými se správním vyhoštěním jsou v případě žalobce náklady na cestovné do ciziny odpovídající ceně letenky do státu, jehož cestovní doklad cizinec vlastní, nebo do státu jeho trvalého pobytu, včetně dvou eskortujících policistů a jejich návratu na území ČR, které činí, jde-li o stát do Afriky, Ameriky, Asie, Austrálie, Nového Zélandu, Oceánie 295 000 Kč, náklady na stravu a ubytování v policejní cele či v zařízení pro zajištění cizinců, jež činí 7 260 Kč, tj. v délce 30 dnů, náklady na eskortující policisty, jež činí 25 125 Kč, tj. v délce 4 dnů, náklady na ubytování eskortujících policistů v cílovém státě eskorty, jež činí 5 000 Kč, tj. v délce 4 dnů, náklady na vedlejší nepředvídatelné výdaje ve výši 30 000 Kč, např. náklady na nepředpokládané čekání na letecký spoj v cizině či neodkladné zdravotní ošetření. V daném případě by tedy byl žalobce povinen složit finanční záruku ve výši 362 567 Kč.

IV.

Posouzení věci soudem

10. Jelikož žalobce ani žalovaný výslovně nenavrhli projednání věci při jednání ve lhůtě k tomu stanovené a soud neshledal jeho nařízení nezbytným, rozhodl o věci bez nařízení jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu ve spojení s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.).
11. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.)
12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba není důvodná.
14. Dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o

jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“

15. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „*Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*“
16. Žalovaný ve věci rozhodl o zajištění žalobce dle výše uvedených zákonných ustanovení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas žalobu.
17. První okruh žalobních námitek směřoval vůči závěru žalovaného, že by uložení zvláštních opatření bylo neúčinné. Soud se proto zabýval odůvodněním napadeného rozhodnutí v části, která se vztahovala k tvrzené neúčinnosti zvláštních opatření (str. 3 napadeného rozhodnutí), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný především vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Těmito okolnostmi bylo to, že žalobce při výslechu dne 4. 12. 2021 uvedl, že jediné finanční prostředky, jimiž disponuje je částka 30 EUR. Možnost zajistit si jakékoli jiné finanční prostředky, jež by mohl použít na složení finanční záruky, již argumentuje v podané žalobě, nezminil a to přesto, že byl opakovaně poučen o svém právu po celou dobu správního řízení navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit své stanovisko. Za této situace žalovaný logicky o uložení zvláštních opatření ve formě složení finanční záruky neuvažoval a to i s přihlédnutím k výši finanční záruky odvíjející se od výše předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, jež v případě žalobce činí 362 567 Kč. Žalobce za dané situace nebyl schopen prokázat ani zajištění prostředků k pobytu na území ČR a k vycestování z území členských států Evropské unie, na území ČR neměl stálé bydliště, neoznačil žádnou osobu, u níž by se mohl zdržovat či jiné místo pobytu v souvislosti s možností uložení zvláštních opatření. V ČR pobýval neoprávněně a opakovaně porušil právní předpisy více států EU svým chováním popsáním výše. Žalovaný tak dospěl ke správnému závěru, že mírnější donucovací opatření než zajištění za účelem správního vyhoštění nepřichází v úvahu a ani by nebyla účinná a že žalobce by ani v případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území členských států EU nevycestoval a mařil by či ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná své závěry ohledně naplnění důvodu zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dostatečně odůvodnila.
18. Z uvedeného vyplývá, že k zajištění žalobce bylo žalovaným přistoupeno až po zvážení, zda uložení zvláštního opatření je schopno účinně zajistit plnění povinností žalobcem, především povinnosti vycestovat z území v případě vydání rozhodnutí o správním

vyhoštění, přičemž z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný si byl vědom toho, že aplikace zvláštních opatření musí mít v souladu se zásadou proporcionality vždy přednost před zajištěním, jež velmi citelně zasahuje do ústavně zaručeného práva žalobce na osobní svobodu, a které může být uplatněno teprve pokud zvláštní opatření nelze vůbec uložit nebo pokud je zřejmé, že takové opatření v dané věci nemůže účinně zajistit plnění povinností cizincem, především povinnosti vycestovat z území v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného č. j. KRPK-92276-27/ČJ-2021-190022 ze dne 5. 12. 2021, následně po vydání napadeného rozhodnutí bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 1 rok.

19. Žalovaný tak splnil povinnost zjistit v potřebném rozsahu okolnosti rozhodné pro případné uložení zvláštních opatření, resp. pro úvahu o tom, zda lze zvláštními opatřeními dosáhnout v přiměřené míře zajištění splnění povinnosti cizince opustit území v případě správního vyhoštění, přičemž vzal v úvahu veškerá skutková zjištění týkající se protiprávních jednání žalobce a obsah jeho výsledku. Soud si je vědom, že nebylo povinností žalobce navrhnout jednotlivá zvláštní opatření či prokazovat jejich možnost, neboť vzhledem k tomu, že při zajištění cizince se jedná o uložení povinnosti správním orgánem z moci úřední, spočívá povinnost zjistit skutkový stav v potřebném rozsahu na bedrech správního orgánu (§ 50 odst. 3 správního řádu) a žalovaný se tak měl zabývat otázkou, zda možnost složení finanční záruky může být aplikována. Žalovaný měl povinnost vypořádat se s možností uložení mírnějších donucovacích opatření než zajištění za účelem správního vyhoštění, tedy i možností uplatnění finanční záruky namísto zajištění žalobce. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí (na str. 3), žalovaný se touto možností zabýval a dospěl k závěru, že jejich uložení se jeví být jako zcela nedostačující a své závěry odůvodnil. Obsáhlost a konkrétnost tohoto odůvodnění je ovlivněna i tím, že zde v době vydání rozhodnutí nebyl žalobcem vznesen žádný návrh na složení finanční záruky, či na zajištění finančních prostředků k uspokojení základních potřeb, prostředků na zajištění pobytu na území či prostředků k vycestování včetně prostředků k obstarání náhradního cestovního dokladu za účelem vycestování. S ohledem na množství finančních prostředků nalezených u žalobce (35 EUR), jeho tvrzení, že se jedná o jeho jediné finanční prostředky s tím, že v České republice nemá žádné vazby a nezmínil ani, že by na území Evropské unie byla třetí osoba, jež by byla ochotna a schopna složit finanční záruku, žalovaný logicky možnost uložení zvláštních opatření ve formě složení finanční záruky vyloučil, přičemž je třeba zdůraznit, že povinnost žalovaného zabývat se možností uplatnění konkrétních zvláštních opatření jakož i míra podrobnosti posouzení této otázky (včetně potřebných skutkových zjištění) závisí vždy na okolnostech daného případu a tedy i na obsahu sdělení žalobce.
20. Soud proto shledává nedůvodnou námitku žalobce, že žalovaný nezjistil úplný skutkový stav věci, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti tím, že se dostatečně nezabýval finančními poměry žalobce, když vycházel pouze ze zjištění, jakou finanční částku měl žalobce při zadržení při sobě. Tuto námitku soud neshledává důvodnou za situace, kdy žalobce při výsledku na výslovný dotaz, zda má v ČR zajištěno ubytování a je schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu na území ČR a k vycestování uvedl, že ubytování nemá zajištěno a má posledních asi 30 EUR, přičemž jiné peníze již nemá, vše utratil. Zároveň žalobce výslovně uvedl, že si je vědom svého práva po celou dobu řízení

navrhovat důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit v řízení své stanovisko s tím, že si je vědom i toho, že jeho výpověď může mít zásadní vliv na konečný výsledek správního řízení.

21. Žalobce až v žalobě namítá, že má dostatek finančních prostředků k uspokojení základních potřeb a na zajištění pobytu na území či prostředků k vycestování včetně prostředků k obstarání náhradního cestovního dokladu za účelem vycestování, avšak toto žádným způsobem neprokázal a ani neoznačil důkaz k prokázání tohoto tvrzení, stejně tak jako tvrzení, že je finančně zajištěn prostřednictvím svých přátel žijících na území EU. Zároveň se žalobce v žalobě omezil na konstatování, že v případě propuštění ze zajištění ihned sdělí novou adresu, aniž by však uvedl, za situace, kdy na ČR nemá žádnou vazbu, nikdy předtím zde nebyl a neprokazuje vlastnictví dalších finančních prostředků, kde by se zdržoval, jakým způsobem by si zajistil místo pobytu a z jakých prostředků by hradil náklady s tím spojené. Na základě těchto skutečností je odůvodněná obava žalovaného, zda by žalobce oznámil adresu místa pobytu, zdržoval se tam a oznamoval každou změnu.
22. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný svá zjištění učiněná v rámci správního řízení dostatečně promítl do odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež je přezkoumatelné, neboť jsou z něj patrné důvody, na základě nichž žalovaný dospěl k názoru, že v případě žalobce jsou zde dány důvody pro zajištění žalobce a nelze uložit zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaný tyto své závěry jasně a srozumitelně vysvětlil, stejně jako uvedl úvahy, jimiž se při posouzení těchto otázek zabýval. Veškeré žalovaným učiněné závěry nacházejí oporu v provedených důkazech a z těchto důkazů vyplývá, že rozhodnutí o zajištění žalobce není s ohledem na učiněná zjištění nepřiměřeným zásahem do jeho práv a k porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách tak nedošlo. Žalovaný komplexně shrnul důvody zajištění i to, proč nelze v případě žalobce uložit zvláštní opatření, když za daných okolností nebylo možno vyloučit, že v případě, že by nebylo přistoupeno k zajištění, by se žalobce nemohl ztratit správním orgánům z dosahu a pobývat na území ČR skrytě a neoprávněně, přičemž uložením zvláštního opatření by mohl být zmařen cíl, k němuž zajištění směřuje. Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil způsobem, který postačoval k rozhodnutí o zajištění žalobce dle zákona o pobytu cizinců, když je třeba zohlednit i to, že v krátké časové době, kdy je žalovaný nucen rozhodnout, nelze provádět rozsáhlé dokazování.
23. Soud tak dospěl k závěru, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy byly posuzovány skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Úvahy žalovaného netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Žalovaný se s důvody zajištění i možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona a okolností dané věci dostatečně a odůvodnil důvody, jež ho vedly k zajištění žalobce. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.
24. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela správné a žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (**výrok I.**).

VI.

Náklady řízení

25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 11. ledna 2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně